

L'anema spartuta

'O core 'ra mamma pare u' melograno
se spacca e se consuma piezzo a piezzo
'e figlie se magnano 'e chicchi mano a mano
e, 'ppe' 'ttramente, se sazieno 'e carezze.

'O viento soscia e fa sbattere 'e 'ffeneste,
quanno 'a notte se fà sempe 'cchiù scura
se fa senti ammièzo a 'na tempesta
e ll'anema se 'ggela p' 'a paura.

Te gira dint' 'a capa 'na parola sola
ca 'nu rummore te porta fin' 'e 'a vocca
pecchè te staje futtènno d' 'a paura
e "Mammà", zumpanno, allora allùcca.

'A mamma nun t' 'a scuorde tutt' 'a vita
pecchè si pure 'a capa t'è 'ppartuta
ind' 'o core te s'arape 'na ferita
pensanno ca l'anima soja te sì spartuta.